

[Hanne Reintoft.]

føre en økonomisk politik i overensstemmelse med de store arbejdsgiveres interesser. På denne såkaldte lovgivning får Danmark ikke megen indflydelse, den danske lovgivningsmagt vil efter indmeldelsen være lovgivningsmagt af navn, men ikke af gavn. Dette frygter vi andre åbenbart mere end Industrirådet, der med sin holdning har sat sig ud over vore nationale interesser. F. eks. ved fællesmarkedsforkæmperne her i salen udmærket godt, at hele den danske arbejdsmarkedslovgivning, skattelovgivningen og sociallovgivningen bl. a. i alt væsentligt vil blive udformet efter retningslinjer, som dikteres os af den ikke-parlamentarisk valgte udpegede kommission i Bruxelles. Man kan gøre sig en vis forestilling om problemets omfang, når man ved, at Kommissionen i Bruxelles allerede nu er oppe på at udstede ca. 1.000 forordninger og andre forskrifter om året, som medlemslandenes regeringer er umiddelbart forpligtede til at føre ud i livet, og som befolkningerne har at efterleve, hvilket som bekendt også giver betydelig uro i nogle af fællesmarkedslandene. Når man tænker på den nuværende regerings ustandselige advarsler til befolkningen om at respektere folkestyret, næsten lige meget hvordan man behandler det, om at beskytte demokratiet, så må man sige: undres det, der stadig er i stand til at blive forundret.

Landbrugets visioner — det er vist et bedre udtryk end kalkulationer — af de store erhvervs- og samfundsøkonomiske fordele, som landbruget skulle kunne opnå ved at komme i fællesmarkedet, bygger på statiske og derfor helt urigtige forudsætninger. De bygger nemlig på, at vilkårene for handel med landbrugsvarer i fællesmarkedet vil forblive helt uændrede, selv om markedet udvides med en så betydelig landbrugseksporterende nation som Danmark. Det urealistiske ligger i, at man overser eller i hvert fald foregiver at overse, at en af Frankrigs vigtigste motiveringer for i sin tid at tilslutte sig fællesmarkedet var udsigten til dér at finde et omfattende afsætningsmarked for sin egen overskudsproduktion af landbrugsvarer og en mulighed for gennem den fælles landbrugspolitik at få etableret en ordning, hvorefter de øvrige medlemslande i stor udstrækning yder subsidier til

fransk landbrug. Det er vist naivt at antage, at Frankrig vil dele disse fordele, som det nyder i fuld udstrækning, med en nytillkomne partner som Danmark. Dansk landbrugseksport får antagelig langt mindre lukrative betingelser end dem, Frankrig har sikret sit landbrug.

Det hævdes, at der mellem England og Frankrig for få måneder siden førtes hemmelige underhåndshandlinger, hvis formål var at komme til rette om fransk imødekommenhed over for den engelske fællesmarkedsansøgning på den betingelse, at Frankrig efter Englands optagelse fik stilling som hovedeksportør til det engelske landbrugsvaremarked. Jeg vil gerne spørge markedsministeren, om disse oplysninger kan bekræftes, og jeg må også forlange et svar i dag. For er forlydender om sådanne underhåndshandlinger rigtige, afspejler de en klar forlængelse af den landbrugspolitiske linje, som Frankrig konsekvent har fastholdt inden for fællesmarkedet, og som tager sigte på at varetage dets snævre nationale interesse i at befæste og udbygge fordelene for Frankrigs eget landbrugserhverv. Vi kan ikke fortsætte denne debat overhovedet, hvis ikke dette bliver klart belyst.

Der er altså al mulig grund til stadig at afvise fællesmarkedsdeltagelse som en mulighed for Danmark. Når jeg har opholdt mig så længe ved fællesmarkedets for os katastrofale muligheder, er det, fordi regeringen og desværre også socialdemokratiet stadig så stædigt fastholder, at vejen skal være åben for dansk tilslutning, selv om man giver det forskellige former — socialdemokratiet fastholder jo stadig, at det skal være sammen med England, og jeg håber, det er alvorligt ment, at der i hvert fald er denne korsvej tilbage endnu — en fastholden, der er så konsekvent, at den nordiske plan trods al snak belastes og trues ganske alvorligt af fællesmarkedsplanerne. Når der fra regeringspartiernes og socialdemokratiets side tales om en bredere europæisk ordning, så forstår man jo derved netop kun fællesmarkedet, selv om dette unægtelig heller ikke ved dansk og norsk indmeldelse vil være særlig bredt, og ej heller hvis England og Irland kommer med. Det vil stadig kun udgøre en mindre halvdel af Europa. Mange i de alliancefri lande, der ikke er bundet af skjulte, men tilsynela-